

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Scientia Salvat̃is, Sive Considerationes Piæ, Præcipuam
Spiritualis Vitæ Materiam complectens**

Laberhittel, Samuel

Ingolstadii, 1660

18. Feria 5. Domin. 1. Ephiph. Quid agendum, si erret Præses?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59837](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59837)

tum, ne videat, sic intellectus noster coerceri debet, ne rationem Superioris, sed auctoritatem Dei attendat, propriam Superiori, non quæ est à DEO, vel quæ est imago Dei, sed ratione potestatis à Deo sibi collatæ, Deoque propriæ, qui in libertatem humanam sibi auctoritatem soli servavit, & jus tantum Superiori communicavit. Obedientia non est durabilis sine conformitate voluntatum, neq; hæc sine conformitate judiciorum, neque hæc sine fiducia stare potest; fiduciam autem suadet divina Providentia, quæ cum facile posset impedire omnem Superioris ordinationem, dum non impedit, ob causas æquissimas id facere consentida est: cui quò amplius obedivero, Deum fideliores experiar, qui se in materia virtutis non sinit superari. Bonorum dominorum est fidelibus servis adesse, solus Deus bonis, eiq; obedientes servi fideles. Hinc sùma laus obedientiæ ab actu ejus difficiliore, videlicet intellectu subjectione, Amor proprius excæcat: amor DEI oculos humanæ rationis excæcando clarificat oculos spiritus.

MEDITATIO XVIII.

Feria 5. Domini. 1. Epiph.

Quid agendum, si erret Præses?

Aspiciam Dominum IESUM obedientem

B 3

etiam

etiam errantibus Principibus Iudæorum audit, per
Petam eum imitari. per vos

Conf. 1. Difficile persuaderi errare Superiorem, cum in manu Dei sit cor Regis, Superiorumque res bene interpretandæ sint: na erroris si senior, non decet me juniorem de eo ferre) o
judicium; si par, illi Deus magis assistet: cunqu
junior, unde scio, quod minor sit ipsi aliquid
stantia Dei, quam mihi seni mea prudentia utile,
Periculosum est, de servo alterius judicare, certum
quit D. Hieron. Epist. 99. quid de Superiori *Conf.*

Conf. 2. Posse quidem errare Superiorem Superi
quia in naturaliter agentibus creatis, præ ille in
tim homine, datur error, & pravitas, ma licebit
mè cum multis multa credenda sint: verit juvare
error in Superiore tantum materialis est rorem
quia ubi errantibus medijs DEO dirigent acquie
ad bonum finem pervenitur, intermedia ill in prop
formaliter non sunt errantia: talis est, si ac institu
cidat error Superioris: quia est pars Provi stat pro
dentia Dei, quæ in sui dispositione non erra non li
sed ad meliorem, quam nos optare possimus justâ, c
finem omnia dirigit. Quare tutius ille excide
parte Superioris error, ex parte autem Deo dienti
providentia acceptabitur, quam revelatio nolo a
Angeli: quia hæc fallere potest, ille autem speriu
error fallere non potest: siquidem de Superi frastra
rioris ordinatione habeo promissam assisten- sic affi
tiam Dei dicentis Luc. 10. Qui vos audit, me virtut
audit

læorum audit, præsertim religiosus, traditione sui Deo
per votum Obedientiæ factâ, novo titulo ad
re Sup Providentiam Dei specialem susceptus. Itaq;
is, Sup sicut, si mihi Deus causam revelaret permissi
at: naerroris, eidem (nisi impudenter agere vel-
eo ferlem) obedirem: sic tutissimè obediam cui-
fistecunq; erranti Superiori: quia de fide est,
psi allquòd Deus dirigat errorem, in quo est certum
dentit utile, contrarium autem errori non est utile
are, certum.

erion *Conf. 3.* Quomodo me gerere debeam
riore Superiore manifestè errante: vel enim error
præ ille in damnum erit alterius personæ, & tum
, ma licebit (non quidem coram simplici, vel qui
verti juvare nequit, sed coram alio Superiore) er-
lis est rorem manifestare, ut corrigatur, eidemq;e
rigen acquiescere: quòd si sis sine damno alterius,
dia ill in propria causa non est de facili appellatio
t, si ac instituenda: quia unus Superior ut plurimū
Provi stat pro altero. Nolo causam agere, quâ mihi
nerra non licet velle in finem deducere: quâ, licet
stimul justâ, quam facile verbo elabente perturbato
ille d excidere possum? nolo perdere nomen obe-
em De dientis, & virtuosus: nolo spoliari merito,
velati nolo auxilijs è cœlo destitui ad ferendum a-
autem sperius, quod plerumq;e talibus obvenit re-
e Super fractarijs. Novum genus patientiæ est ab alio
Misten sic affligi, ut affligens non offenda. Plus in
dit, me virtute habeo dignitatis, quam de mea po-

ruerim perdere. Nolo queri de denario rep-
tito, qui centuplum accepi, & in spe vita
æternam.

MEDITATIO XIX.

Feria 6. Dom. 1. Epiph.

Quid agendum, si sit malevolus Præf.

Aspiciam D. IESUM subjectum etiam male-
volis Superioribus utriusq; statûs, Ec-
clesiastici, & secularis. Petam eum imitari.

Conf. 1. Si superiorem ab errore, quantum fieri potest, excusare debeo, multo magis a suspitione malitiæ debebo liberare. Si enim constet, malum esse Superiorem: quatuor hic attendenda erunt. 1. Persona, cuius est rationem reddere Deo pro subdito. 2. Persona facta, quæ si mala, non continuo præcipienda, monet D. Greg. 3. Vitiosa gubernatio: & zelabo, sed coram eo, qui iuvare potest. 4. Si mala moralia præcipiat, abobediendo: quia obedire Deo oportet magis, quam hominibus. Act. 5. Interea cogitabo hanc mihi positam in coelum viam: Beati qui loquuntur: putabo eam mihi conditione venale esse sanctitatē, placandumque Deum, si mala publica lugeam, ut fuse docet S. Bern. Ep. 87.

Conf. 2. Quod si non sint mala moralia, sed malitiosum imperium, obediam tamen sicut reus, cum tenear vel in hac, vel in altera

vita